

POKUD SE ČLOVĚK NEKLANÍ BOHU, KLANÍ SE SVÉMU JÁ

Homilie Svatého otce o slavnosti Zjevení Páně 6. ledna 2020, bazilika sv. Petra

(česká sekce Radia Vaticana, překlad Milan Glaser)

V evangeliu (Mt 2,1-12) jsme slyšeli, jak mudrci vyjevují svůj úmysl: »Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit« (Mt 2,1-12). Klanění je cílem jejich cesty, cílem jejich pouti. A skutečně, když přišli do Betléma, »spatřili dítě s jeho matkou, padli na zem a klaněli se mu« (v.11). Ztratíme-li smysl pro klanění, ztratíme směr křesťanského života, který vede k Pánu, nikoli k nám. To je riziko, před nímž nás varuje evangelium, jež nám vedle mudrců ukazuje také osoby, které se nedovedou klanět.

Především je to král Herodes, který používá sloveso poklonit se zavádějícím způsobem. Žádá totiž mudrce, aby jej informovali o místě, kde se Dítě nachází, »abych se mu – jak říká – také přišel poklonit« (v.8). Herodes se však klaněl pouze sobě, a proto se lži chtěl zbavit Dítěte. Čemu nás to učí? Že pokud se člověk neklaní Bohu, klaní se svému já. I křesťanský život, pokud se neklaní Pánu, může být zdvořilým způsobem, jak se utvrzovat ve svoji znamenitosti. Takoví křesťané nedovedou adorovat, neumějí se modlit klaněním. Existuje vážné nebezpečí sloužit si Bohem a nesloužit Bohu. Kolikrát jen jsme zájmy evangelia zaměnili za ty svoje, kolikrát jen jsme svoji pohodlnost zastírali svojí zbožností, kolikrát jen jsme Boží moc, spočívající ve službě druhým, směšovali se světskou mocí, která slouží sama sobě!

Kromě Heroda jsou v evangeliu další osoby, které se nedovedou klanět: velekněží a učitelé lidu. Ukazují Herodovi s maximální přesností místo, kde se má narodit Mesiáš, tedy v Betlémě v Judsku (srov. v. 5). Znájí prorocství a přesně je cítují. Velcí teologové vědí, kam jít, ale nejdou tam. I z toho si můžeme vzít poučení. V křesťanském životě nestačí vědět. Není možné poznat Boha, aniž bychom vyšli ze sebe, setkali se a klaněli. Teologie a pastorační výkonnost jsou málo nebo nejsou vůbec platné, pokud se nepokleká a nejedná, jako to činili mudrcové, kteří nebyli jen rozvážnými organizátory cesty, nýbrž putovali a klaněli se. Klanění vyjevuje, že víra není pouhý souhrn krásných nauk, nýbrž vztah lásky k živé Osobě. Ve vztahu k Ježíši poznáváme Jeho tvář. Klaněním objevíme, že křesťanský život je milostný příběh, kde nestačí jen správné ideje, nýbrž je zapotřebí klást na první místo Boha, jako to činí zamilovaný s osobou, kterou miluje. Taková má být církev, totiž zamilovaná ctitelka svého Ženicha Ježíše.

Na začátku roku znovu objevme klanění (adoraci) jako požadavek víry. Pokud budeme poklekat před Ježíšem, přemůžeme pokušení jít si každý svou vlastní cestou. Klanění je totiž exodem z toho největšího otroctví, kterým je otročení sobě. Klanět se znamená klást do středu Pána, abychom se nesoustředili na sebe. Znamená to dát věcem správný řád a ponechat Bohu první místo. Klanět se znamená upřednostňovat Boží plány před svým časem, svými právy a svým prostorem. Znamená to osvojit si učení Písma: »Pánu, svému Bohu se budeš klanět« (Mt 4,10). Klanět se svému Bohu znamená vnímat vzájemnou sounáležitost s Bohem. Znamená „tykat“ ve svém nitru Bohu, svěřovat Mu život tím, že Mu dovolujeme, aby vstupoval do našich životů. Znamená to nechávat Jeho útěchu sestupovat na svět. Klanět se znamená objevit, že k modlitbě stačí říkat: »Pán můj a Bůh můj!« (Jan 20,28) a nechávat se prostoupit Jeho vlídností.

Klanět se znamená setkávat se s Ježíšem bez seznamu požadavků, ale s jediným přáním, totiž přebývat s Ním. Znamená to objevit, že radost a pokoj rostou chválou a díkyvdáním. Když se klaníme, umožňujeme Ježíši, aby nás uzdravil a změnil. Adorací dáváme Pánu možnost, aby nás proměnil Svojí láskou, osvětlil naše temnoty, dal nám sílu ve slabosti a odvalu ve zkouškách. Klanět se znamená jít k podstatě. Je to cesta k podrobení se detoxikaci od spousty zbytečností a závislostí, jež umrtvují srdce a ohlupují mysl. Osvojujeme si klanění, když se odmítáme klanět tomu, čemu se klanět nemáme: bůzku peněz, bůzku konzumu, bůzku rozkoše, bůzku úspěchu a svému já, povýšenému na bůzka. Klanět se znamená umenšit se před tváří Nejvyššího, abychom před Ním objevili, že život je veliký nikoli jměním, nýbrž milováním. Klanění je opětovný objev, že jsme bratři a sestry tváří v tvář mysteriu lásky, jež přemáhá každý odstup; je to čerpání dobra u pramene a nalezení odvahy sbližovat se s druhými v blízkém Bohu. Klanět se znamená umět mlčet před božským Slovem, abychom se naučili říkat slova, která nezraňují, nýbrž těší.

Klanění je gestem lásky, jež mění život. Je to počínání mudrců, kteří přinášejí Pánu zlato, aby mu řekli, že nic není cennější než On; darují kadidlo, aby mu sdělili, že pouze s Ním se náš život povznáší; podávají myrhu, kterou se pomazávala raněná a zdeptaná těla, aby slíbili Ježíši, že budou oporou svému trpícímu a marginalizovanému (odsouvanému na okraj společnosti – pozn. korektora) bližnímu, protože v něm je On. Obvykle se umíme modlit, kdy Pána o něco prosíme nebo za

něco děkujeme, ale církev musí sahat ještě dále a modlit se klaněním, musíme pokročit v adoraci. Je to moudrost, kterou je třeba denně se učit. Modlit se klaněním, modlit se adorací.

Draží bratři a sestry, každý z nás se může dnes ptát: „Jsem křesťanem, který se klaní?“ Mnozí křesťané, kteří přistupují k modlitbě, se neumějí klanět (adorovat). Položme si tuto otázku: Nacházíme čas na adoraci během dne a dáváme prostor adoraci ve svých společenstvích? Je na nás, abychom jako církev uskutečňovali slova, která jsme dnes recitovali v Žalmu: »Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země«. Adorací objevíme smysl svojí cesty jako mudrci. A jako oni zakusíme »nevýslovnou radost« (Mt 2,10).

Papež František

ZPRÁVY Z VATIKÁNSKÉ KUCHYNĚ

Dekrety o mučednictví z pronásledování ve Španělsku: 26 duchovních a jeden novinář (12. 12. 2019)

Vatikán. Svatý otec schválil promulgaci devíti dekretů. Čtyři z nich – jeden o zázraku a tři o mučednictví – otevírají cestu k beatifikaci a dalších šest dekretů se týká hrdinských ctností.

Petrův nástupce: Důvěryhodnost církve závisí na jejím svědectví o milosrdenství (13. 12. 2019)

Vatikán. Neexistuje lidská bída, k níž bych se Bůh nechtěl dostat, aby se jí dotknul a pozvednul ji, řekl papež delegátům francouzských sdružení, kongregací a hnutí, které čerpají z učení o Božím milosrdenství.

Papež František dnes slaví zlaté kněžské jubileum (13. 12. 2019)

Vatikán. Při ranní eucharistii si papež František připomenul 50. výročí kněžského svěcení, které 13. 12. 1969 přijal z rukou dnes již zesnulého arcibiskupa argentinské Córdoba, mons. Ramóna Josého Castellana.

Papež kázal o dvou projevech duchovní vlačnosti (16. 12. 2019)

Vatikán. Existují dva – velmi nebezpečné - postoje vlačných křesťanů. Jednak je to snaha vehnat Boha do úzkých a jednak mýt si ruce nad prosbou druhých o pomoc. Oba jsou projevem vzdoru vůči Bohu.

Svatý otec slaví 83. narozeniny (17. 12. 2019)

Vatikán. Papež se narodil 17. 12. 1936 v Buenos Aires. K blahopřání k jeho 83. narozeninám se připojila také česká redakce Rádía Vatikán a Vatican News; vyprošuje hojně milostí a zdraví do dalších let.

Nový rok s papežem oslaví již po šestnácté středoevropské tříkrálové koledníci (18. 12. 2019)

Vatikán. Obětní dary ponosou dospívající 13 – 16 letí z částí biskupství; pocházejí z Německa, Rakouska, Švýcarska, Slovenska, Rumunska, Maďarska a Itálie.

Anglikánský biskup Gavin Ashenden konvertoval ke katolické víře (19. 12. 2019)

Londýn. 22. prosince 2019 byl přijat do katolické církve bývalý kaplan královny Alžběty, který na začátku 80. let 20. století působil do Prahy náboženskou literaturu pro podzemní katolické semináře.

Papež: Hřích je naše snaha vykoupit se z hříchu (19. 12. 2019)

Vatikán. Hříchem je nestřežit bezplatnost milosti a domnívat se, že se vykoupíme sami. Nikdo nemůže spasit sám sebe. Jediným, kdo dává spásu, je Pán. K tomu je však třeba víra, která je také Božím darem.

Kněží mají mluvit jasně o eutanazii a asistované sebevraždě, žádá kardinál W. Eijk (19. 12. 2019)

Utrecht. Kardinál Wilhelm Jacobus Eijk, arcibiskup holandského Utrechtu, se jako bývalý lékař angažuje proti „dobré smrti“, kterou Nizozemí povoluje jedním z nejliberálnějších zákonů na světě.

Svatý otec: Změna se zakládá na věrnosti pokladu víry a Tradici (21. 12. 2019)

Vatikán. S reformou římské kurie je papež spokojen, i když zdůraznil, že tuto reformu nikdy nepojímal tak, jako by dříve nic neexistovalo; přiznal, že během ní nelze nepočítat s chybami, protože je dělá každý.

Papež na půlnoční: Nečekejme, až církev bude dokonalá, abychom ji měli rádi; začněme my

Vatikán. Ježíš nezměnil dějiny tím, že někoho přinutil, nebo silou slov, nýbrž darem svého života. Nečekal, že se staneme dobrými, abychom se měli rádi, ale nezištně se daroval nám, řekl Petrův nástupce.

Nedostatek dialogu a shody na obou stranách (30. 12. 2019)

Svatá země. „Neočekáváme, že příští rok najednou nastane mír, ale doufáme, že spolu obě strany začnou alespoň hovořit,“ říká ap. adm. lat. jeruzalémského patriarchátu arcibiskup Pierbattista Pizzaballa.

Výroční zpráva Fides: V uplynulém roce bylo zabito 29 misionářů (31. 12. 2019)

Vatikán. Smutné prvenství patří africkému kontinentu, kde zahynulo 15 misionářů. Data shromážděná agenturou Fides vykazují geografickou různorodost, potvrzující jakousi „globalizaci násilí“.

Svatý otec: Způsob, jakým se zachází s ženským tělem, vyjevuje úroveň lidství (1. 1. 2020)

Vatikán. V latinsky slavené bohoslužbě na závěr vánočního oktávu kázal Petrův nástupce o ženskosti Spasitelovy Matky Panny Marie. Bohoslužby se také účastnil diplomatický sbor při Svatém stolci.

Vietnamské sestry ubránily svůj kostel a klášter před konfiskací (2. 1. 2020)

Ho Či Minovo Město. Před deseti lety rozhodl stát vyvlastnit pozemky, na nichž řeholnice pracně vybudovaly a provozují kostel, klášter, zdravotnické středisko a školku. Teď spor šťastně skončil.

Do ženevské katedrály se vrátí v rámci ekumenické pohostinnosti katolická liturgie (3. 1. 2020)

Švýcarsko. Do katedrály v „hlavním městě protestantismu“ se poprvé od r. 1535 vrátí katolická mše. V sobotu 29. února ji zde bude sloužit biskup diecéze Ženeva-Lausanne-Fribourg mons. Charles Morerod.

Svatý otec: Křesťanský život je milostný příběh, kde nestačí jen ideje (6. 1. 2020)

Vatikán. V pozoruhodné homilii se papež věnoval tříkrálovému tématu adorace, tedy klanění, které je základním postojem člověka, jenž se považuje za bytost stvořenou Bohem, a požadavkem víry.

Svatý otec: Nelásku nelze ospravedlňovat (10. 1. 2020)

Vatikán. Dnešní epištola (1 Jan 4,19-5,4) mluví o lásce. Apoštol Jan pochopil, co je to láska, zakusil ji, a protože vstoupil do Ježíšova srdce, poznal, jak se tato láska projevila, jak milovat a jak jsme byli milováni.

pro Poutník vybral Zdeněk Ježek

59 SLOV

Nedávno jsem se zúčastnil jednoho zajímavého semináře u jedné pojišťovny. Dostal jsem se tam omylem, ovšem zúčastnil jsem se s chutí. Byl na téma SEBEMOTIVUJÍCÍ SLOVA. Nejsm pojišťovák, jak píš, skutečně moje účast byla dílem omylu, ale o to více jsem se bavil.

Dva školitelé, muž a žena, jimž nebylo dohromady, opakují dohromady, více než 55 roků, nám vysvětlovali svoje životní zkušenosti.

On, chlapec sotva ochmýřený, v obleku z tanečních, který mu koupila maminka, ona zralejší, bezdětná, kariérou posedlá, ale vnitřně evidentně nespokojená, latentní alkoholička, nám vysvětlovali, že důležité pro obchod je vnitřní nastavení!

Začali trousit hesla: Chceš změnit svět, změň sám sebe! Člověk, který změni tvůj život, se na tebe dívá v zrcadle! Peníze leží na zemi, jen je zvednout! Chceš realizovat svoje sny, probuď se! Správná doba je teď! Peníze až na prvním místě!

Oba nám začali vysvětlovat, jak je důležité mít vnitřní sebemotivující slova. Něco, čím si každý den odůvodníme ten neskutečný stres, který podstupujeme, to sebeobětování a tu náročnost profese.

„Motivující slova byste měli mít ve třech úrovních!“ říkal ten mladík s mlékem na bradě a vysvětloval:

„Nejprve jednu větu! Něco, co si řeknete, když něco nevyjde. Třeba: Dělán to pro rodinu!“

Pak nám vysvětlovali, že bychom měli mít asi půlminutový vnitřní proslav sami k sobě, kde si vždy zopakujeme, kdo jsme, kam kráčíme a jaký máme cíl. No a pak bychom měli mít asi desetiminutový vnitřní monolog, který pomůže, tak jednou týdně, srovnat naše nastavení.

Chlapec nezapomněl zmínit, který že politik využívá též služeb jejich „koučinku“ a jal se nás zkoušet. Když došel ke mně, dostalo se mu odpovědi:

„Mám sebemotivující slova. Je to přesně 59 slov a zabírají na každou moji životní situaci! Zatím mne vždy dovedla tato slova ke správnému konání a když jsem někdy v životě nevěděl, co přesně dělat, zkusil jsem těchto 59 slov si říci. Mně osobně to funguje bezvadně.“

„Výborně!“ vykřikl mladík a jal se na mne ukazovat:

„Takto to má být! Tento pán je příkladem! A chcete se s námi o ně podělit? Nebo alespoň nastínit?“

Neviděl jsem důvod, proč se nepodělit. Řekl jsem ta slova nahlas. Mladík byl očividně zklamaný:

„Hmm. To ale není vůbec o obchodě, ani o pojišťovnictví a vůbec, hodí se to vlastně do dnešní doby? To je divný, tohleto. Jak to má pomoci obchodu a pojišťovnictví? Pomůže mi to prodat klientovi pojistku? Kde tam jsou peníze? Hodí se to do dnešní doby?“

„Já myslím, že ano. Možná více než dříve!“ odpověděl jsem popravdě a mladík mne nechal napospas osudu. Moje sebemotivační slova mu přišla dementní. Začal hledat a oslovovat jiné účastníky kurzu. Chtěl slyšet slova jako: „Jsem nejsilnější a dokážu všechno!“ nebo třeba: „Život je boj a každý je můj soupeř a já vyhraji!“ atd. A já tam přijdu s trapnými, zastaralými 59 slovy, které dneska snad už ani nikdo nezná.

Já ano. Říkám si je každé ráno. Snažím se, abych je dodržoval, hodně mi pomáhají. Asi už jsem starý. Ale myslím, že v dnešní době by si je měl říkat, alespoň jednou denně, každý. Když nevím a přemýšlím, zastavím se. Řeknu si 59 slov a pak, většinou v mém mozku, se najednou objeví řešení, cesta, kterou se vydat. A přitom je to stovky let starý text:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé, přijď království Tvé, buď vůle Tvá, jako v nebi, tak i na zemi, chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme viníkům našim a neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého, neboť Tvé je království, i moc i sláva. Amen.

Ivan Galambica

Z časopisu NAŠE MUZIKA vybral Pavel Vašíček

POVOLÁNÍ K MANŽELSTVÍ

Zdálo by se, že k manželství není potřeba žádného zvláštního „povolání“.

Skutečnost manželství je zapsána přímo ve stvoření muže a ženy, tvoří součást řádu, který vtiskl Stvořitel lidstvu při stvoření. Takže by se mohlo zdát nepatřičné mluvit o „povolání“ k manželství.

Povolání všeobecné a povolání jedinečné

Ve skutečnosti existuje jen jedno povolání, stejné pro všechny muže a ženy: následovat Ježíše po jedinečné cestě lásky, abychom s ním došli do náruče Otce a žili život Boha, který je Lásky, v jednotě Trojice.

Křesťan ještě předtím, než si zvolí svůj životní stav a své specifické poslání – to předtím není nutně ve smyslu chronologickém – je povolán k bezpodmínečnému přilnutí k Ježíši Kristu, k volbě Boha, k tomu, aby se mu odevzdal do rukou s naprostou disponibilitou a otevřeností, celým srdcem a celým životem.

Když jsem pokřtěn jeho krví, patřím mu, jsem celý a výlučně jeho. A když pochopím, jak mě miloval a miluje, nemohu jinak, než prohlásit, že jsem zcela jeho. Z hloubi

srdce mohu upřímně říci: „Půjdu za tebou, kamkoli půjdeš, kam budeš chtít, udělej si s mým životem, co chceš, je tvůj!“

Teprve tehdy mi on může dát pochopit toto: „Následuj mě takto, po této cestě.“ To on mi ukáže, kterou cestou jít, abych ho následoval. Jediné povolání se pak projeví mnoha povoláními, jediná cesta v mnoha různých cestách.

Boží plán

Pro porozumění povolání k manželství, stejně jako každého jiného povolání, musíme jít k jeho počátku.

Počátky rodiny se kryjí s počátky lidstva, když Bůh stvořil ke svému obrazu a podobě muže a ženu a povolal je, aby „byli jedno tělo“. (Gen 2,24).

„Sám Bůh je původce manželství,“ (Radost a naděje, 48). Povolání k manželství je vepsáno do samotné přirozenosti muže a ženy, kteří vyšli z ruky Stvořitele. Manželství není čistě lidská instituce, navzdory mnoha změnám, jimiž prošlo během staletí v různých kulturách, společenských strukturách a duchovních postojích. Tyto rozdíly nesmí zakrýt jeho společné a stálé rysy.

Bůh stvořil muže a ženu „ke svému obrazu a podobě“, neboli ve vzájemnosti lásky, jak správně vysvětluje papež Jan

Pavel II.: „... muž a žena jako, jednota dvou’, stvořená ve společném lidství, jsou povoláni k tomu, aby prožívali společenství lásky, a tak promítali ve světě ono společenství lásky, které je v Bohu a skrze které se božské Osoby milují v důvěrném tajemství jediného božského života. (...) Obraz a podoba Boží v člověku, stvořeném jako muž a žena (...), naznačuje tedy také, jednotu dvou’ ve společném lidství. (...) V jednotě dvou’ jsou muž a žena od začátku povoláni nejen, aby žili, vedle sebe’ nebo, spolu’, nýbrž jsou povoláni také k tomu, aby žili navzájem, jeden pro druhého’.“ (Mulieris dignitatem, III, 7)

Vzájemné hledání ne kvůli komplementaritě, ale kvůli vzájemnému úplnému darování.

Skutečný vztah je možný pouze v upřímném, úplném a vzájemném sebedarování. A to je vztah, který představuje skutečnou identitu člověka, jak připomíná koncil: „Člověk, jediný tvor na zemi, kterého Bůh chtěl pro něho samého, může sám sebe plně nalézt jen v opravdovém darování sebe samého.“ (Radost a naděje, 24). Sexualita nabývá svůj skutečný význam ve chvíli, kdy ukazuje svoji schopnost uskutečnit mezi lidmi společenství, vzájemně je intimně sjednotit.

Žít jeden pro druhého, nést se vzájemně ke společenství – to je tajemství, k němuž volá sexualita.

Je to úžasné povolání, člověk je jakožto muž a žena povolán, aby měl účast na životě Boha a opět jej na zemi prožíval. Byl stvořen z lásky a je povolán k lásce – je stvořen k obrazu a podobě Boha, jenž je Láska. Vzájemná láska muže a ženy se stává obrazem absolutní a neposkvrněné lásky Boha, s níž miluje lidstvo. A v očích Stvořitele je to dobré. (viz Gen 1,31).

Proto není rodina jen detailem našeho života ve společnosti, ale shrnujícím rozměrem právě té společnosti samotné.

Boží plán v krizi a nový Ježíšův návrh

Víme však, že na začátku se to brzy pokazilo a prvním plodem hříchu byla roztržka s Bohem a mezi mužem a ženou. Jejich vztah pokrývalo vzájemné obviňování. Jejich vzájemná přitažlivost, dar přímo od Stvořitele, se mění ve vztahy ovládnutí a chamtivosti. Nádherné povolání muže a ženy, aby plodili, množili se a naplnili zemi, je zatíženo bolestmi porodu a námahou práce. Od té doby v sobě rodina nese zárodky sobectví, žárlivosti, násilí – Kain zabije bratra, Lamec si vezme dvě ženy... Manželství je pošpiněno a dodnes vidíme strašlivé důsledky.

Nad tímto úpadkem Ježíš vzpomíná na čistotu začátku a namítá: „... na počátku to tak ale nebylo... ať tedy člověk nerozlučuje, co Bůh spojil,“ a navrácí manželství jeho krásu, když z něj činí svátost právě té jednoty, kterou přišel přinést na zem.

Když Ježíš znovu nastoluje původní řád stvoření, rozvrácený hříchem, dává také sílu a milost k prožívání manželství v jeho novém rozměru Božího království. Následováním Krista, popřením sebe sama, nesením vlastního kříže (viz Mk 8,34) mohou manželé „pochopit“ (viz Mt 19,11) původní smysl manželství a prožívat jej s jeho pomocí.

„Tato milost vlastní svátosti manželství – čteme v katechismu – je určena ke zdokonalování manželské lásky, k posilování její nerozlučitelné jednoty. Touto milostí, si manželé pomáhají ke svatosti manželským životem i přiváděním dětí na svět a jejich výchovou.“

Manželství jako svátost

U křesťanských manželů je povolání k manželství vyjádřeno ve svátosti, neboli ve znamení, které dává milost pro jeho uskutečnění.

„Svátost manželství je znamením jednoty Krista a církve. Dává manželům milost milovat se láskou, jakou Kristus miloval církev; tak milost svátosti zdokonaluje lidskou lásku manželů, upevňuje jejich nerozlučitelnou jednotu a posvěcuje je na pouti k věčnému životu.“ (KKC, 1661).

V křesťanském manželství jeden vnímá v druhém Boží přítomnost a oba žijí ve vzájemné lásce.

Neznamená to jen líbit se, cítit se spolu dobře, navzájem se přitahovat.

Je to i toto všechno, protože nic z lidské lásky není popíráno. Naopak, tato láska se zjemňuje a roste do hloubky.

Ale pro křesťanské manžele je zde něco víc. Oba jsou účastníky na jednotě Boha, který je Láska, Trojice: žijí z jeho Lásky, z jediné lásky.

„Opravdová manželská láska je pozdvižena k účasti na božské lásce.“ (Radost a naděje, 48).

V láskyplném vztahu manželů nachází samotné lidstvo svoji původní krásu, jak řekl Jan Pavel II., když hovořil k jedné skupině rodin: „Aby se lidstvo podobalo Bohu, musí být jako dvojice lidí, kteří jdou jeden ke druhému, jako dva lidé, které dokonalá láska spojuje v jednotě. Tento pohyb a tato láska je činí podobnými Bohu, který je touž Láskou, jednotou tří Osob.“

Společenství, které jsou povoláni žít manželé a které představuje plné uskutečnění jejich vztahu, se stává obrazem toho jedinečného společenství lásky, jímž je vnitřní život Boha v Trojici.

Plodnost lásky v darování života

Manželé právě proto, že znovu prožívají Boží lásku, jsou také povoláni předávat život a mít tak účast na otcovství a mateřství Boha stvořitele.

Nejen že žijí společenství, ale rozšiřují ho, když jsou nástroji k tomu, aby „se rodili noví občané lidské společnosti a milostí Ducha svatého se při křtu stávali Božími dětmi, aby Boží lid v běhu času neustále trval“ (Lumen gentium, 11).

Dar sebe sama, prožívaný v sexualitě, je totiž schopen sdělovat se, šířit se, plodit lásku, tvořit nové lidi, také schopné lásky.

Bůh miluje jako první ještě předtím, než milovaný člověk existuje. Člověk existuje dokonce právě díky síle této lásky.

Rodiče jsou povoláni k tomu, aby byli zodpovědnými spolupracovníky této Boží lásky a skrze svoji lidskou lásku plodili nové lidi, které si přeje tvořivá láska Boha. Jsou jeho zodpovědnými spolupracovníky, nikoli rozhodčími, ani pouhými vykonavateli.

Sexualita v sobě skrývá nejvyšší tajemství lásky Boha, který tvoří z lásky a zve nás k lásce.

Za hranicemi rodiny; jednota mezi rodinami

Jako žádný muž ani žena nestačí sami sobě, ale jsou povoláni k tomu, aby uskutečnili společenství lásky, tak ani žádná rodinná buňka není soběstačná.

Rodina pochází ze dvou rodin, ženicha a nevěsty. Zároveň každá rodina dá skrze svoji plodnost život dalším rodinám, takže rodina je živým poutem mezi generacemi.

Neexistuje tedy pouze jedna rodina, ale vždy je to síť rodin, které navazují mnohotvárné vztahy – manžel/manželka;

matka/děti; otec/děti; bratr/sestra a ještě prarodiče, bratřenci, strýcové, vnuci.

Láska neustále sjednocuje do stále širšího společenství.

Tyto vztahy vytvářejí společnost a církev.

Rodina ve velké rodině církve

Zdůrazňují vztah rodiny a církve, protože na sebe navzájem neustále odkazují. V kontinuitě se zkušeností Izraele, kde si Bůh z národa činí svoji nevěstu, kolem sebe Ježíš shromažďuje lidi ve společenství lásky.

Tím, že jej prožívá se svými učedníky, ukazuje, jak je tato skupina, tato rodící se církev, jeho „rodinou“, místem, kde se On dává, aby oslavil novou a věčnou smlouvu.

Ve Skutcích apoštolů najdeme znovu tuto realitu rodiny jako domácí církve: hlásání radostné zvěsti a lámání chleba po domech.

V pavlovských dopisech je společným místem křesťanského společenství domov.

Rodina prostě byla normálním místem pro život církve. Skrze ni procházela evangelizace, protože nejen že rodiny u sebe přijímaly apoštoly a učedníky na jejich misijních cestách, ale také byly přímo účastny hlásání evangelia.

Postsynodní exhortace *Familiaris consortio* zdůrazňuje: „musíme si všimnout rozmanitých hlubokých spojitostí mezi církví a křesťanskou rodinou, kterými se tato stává, církví v malém a svým způsobem je živým obrazem a zpřítomněním tajemství církve v čase.“ (č. 49).

Tím pádem stejně jako má církev misijní identitu, má ji analogicky i rodina, misijnost utváří její samotnou identitu: žije pro lidstvo.

Katechismus katolické církve (1534) zdůrazňuje, že svátost kněžství a svátost manželství mají společně to, že se udělují ke spáse druhých a skrze tuto perspektivu přispívají ke spáse těch, kteří je přijímají.

Cesta lásky

Rodina se tak buduje v čase.

Vztah lásky není skutečnost daná jednou provždy.

Láska má svoji cestu růstu a zrání.

Láska vyžaduje, abychom se učili milovat konkrétně, různými skutky v různých situacích každodenního života.

Manželé „jsou povoláni stále zvětšovat svou jednotu věrností, s jakou denně plní svůj manželský slib vzájemného úplného sebeodevzdání.“ (*Familiaris consortio*, 19).

Je to umění, umění lásky, které se získává trpělivostí, znovuzačínáním, neúnavností.

Je to konkrétní a specifická cesta svatosti, prožívaná v situacích a podmínkách vlastních té které dvojici a rodině: každodenní vztah, práce, péče o děti, se vším, co k tomu náleží: radost, napětí, starosti, úzkost, slavnostní chvíle, pády, problémy, nemoci...

Jedinečnost, věrnost, nerozlučitelnost

V tuto chvíli bychom asi mohli připomenout tři charakteristické rysy manželského pouta, které plynou přímo z Božího plánu a které vyžadují na cestě lásky neustálou pozornost.

Nejsou to především pravidla. Boží plán v tomto směru zjevuje charakteristické rysy vnitřní pravdy, která odpovídá na nejpůvodnější touhy lidského srdce, nesmazatelně zapsané do

každé autentické zkušenosti lásky mezi mužem a ženou. Jsou to:

- Jedinečnost vztahu. Pouze jedinečnost láskyplného vztahu – s níž se pojí heterosexuální a monogamní povaha manželství – je schopna uskutečnit úplné sebedarování a bezpodmínečné přijetí druhého.

- Věrnost v čase. „Napořád“ vyjadřuje skutečnou úplnost daru, který zůstává nedotčen i v měnících se situacích. Rozvodová mentalita neuznává časový rozměr podstatný pro láskyplný vztah, a oslabuje závazek vůči druhému. Je třeba projít všemi stádii lásky, abychom došli ke zralé lásce.

- Nerozlučitelnost svazku, veřejně uzavřeného. Je to rys spojený se společenským rozměrem, který činí pakt lásky objektivním a definitivním: jeden se odevzdává druhému napořád. Praktické soužití bez veřejného závazku redukuje lásku na subjektivní a intimistickou otázku.

Tyto aspekty manželství nejsou požadavky, které by zvenčí ukládala společnost, ale které jsou vlastní autentické lásce respektující lidskou důstojnost.

Závěr

Máme-li toto všechno žít, nepotřebujeme k tomu snad povolání a Boží milost? Kdo by dokázal takto koherentně žít lásku?

Žít jako křesťanští manželé vyžaduje více než kdy jindy odvahu a sílu jít proti proudu společnosti, která vyzývá k požitkářství, sobecké sebestřednosti, občanské lhostejnosti, očividné nevěrnosti...

Rodina může ukázat lásku ve všech jejích obdobích – ve svěžesti snoubenců, v pevnosti zralosti, v pokoji stáří; ve všech jejích podmínkách – manželské, mateřské, otcovské, synovské, bratrské, prarodičovské, strýců a tet, vnuků; ve všech jejích tvárnostech – něžné, silné, soucitné, náročné, věrné, čisté...

Potřebujeme manželské páry, které by uměly jasně a velkoryse říct, že láska je pozornost k druhému, dar sebe sama, oběť, přijetí...

Potřebujeme manželské páry schopné dávat život a vychovávat k životu, přijímat bolesti každodennosti, nemoci, postižení, nečekaných zvrátů, které život chystá...

To bude možné, když budeme mít stále na očích největší lásku: opuštěného Ježíše.

On je místem narození tajemství manželství: z otevřeného boku nového Adama se rodí nová Eva. To On dává smysl úplnému sebedarování až ke krajnosti. Prožitím opuštěnosti uzdravil každý rozkol mezi mužem a ženou a dovedl jejich spojení k plnosti.

Není náhoda, že pravoslavná ikona mrtvého Krista se jmenuje *Nunfios* = Ženich...

Manželství: skutečně veliká cesta ke svatosti, náročná a namáhavá cesta pro toho, kdo chce následovat Krista bez kompromisů.

Fabio Ciardi (Centrum Mariapoli 29. března 2007)
P. Fabio Ciardi, OMI (Misionáři oblátů Panny Marie Neposkvrněné) vyučuje teologii na Institutu teologie zasvěceného života (Claretianum) v Římě a je ředitelem Studijního centra Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné. Je členem Hnutí fokoláre a je zodpovědný za jeho interdisciplinární studijní skupinu Školu Abba.

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

PAPEŽ PAVEL VI. - ENCYKLIKA POPULORUM PROGRESSIO (1967),

Výňatek z encykliky o sociálních otázkách pokroku národů

Rozvoj národů sleduje Církev pozorně, především těch, které se chtějí vymanit z hladu, bídy, endemických nemocí, nevzdělanosti; národů, které hledají bohatší účast na vymoženostech civilizace a dožadují se, aby jejich nadání došlo v civilizačním procesu většího ocenění; národů, které vytrvale usilují o svůj všestranný rozvoj. Po skončení Druhého vatikánského sněmu církev ještě jasněji a hlouběji posoudila a zvažila, co je v této věci požadavkem evangelia Ježíše Krista, a došla k závěru, že jí přísluší dát se ještě více do služeb lidí, aby závažnost tohoto problému nejen chápali v celé jeho šíři, ale také aby došli k přesvědčení, že v tomto rozhodujícím okamžiku dějin je naléhavě nutná solidární akce všech.

V dnešní době lidé touží po tom, aby měli lépe zabezpečenou obživu, zdravotní péči, stálé zaměstnání; aby byli bezpečni před každým útlakem, svobodni od všeho zruďného, co narušuje lidskou důstojnost, a mohli se den ode dne lépe realizovat; aby byli vzdělanější: tj., aby mohli více pracovat, učit se, vlastnit a aby tak stoupala jejich hodnota; ale zatím vidíme, že velká jejich část žije v podmínkách, které jim v jejich spravedlivých požadavcích přinášejí frustraci. A dále: národy, které nedávno dosáhly sebeurčení, samostatnosti, si logicky přejí, aby k dosažené politické svobodě přistupoval také sociální a hospodářský pokrok, důstojný člověka a samostatný, aby se jejich občané rozvíjeli, jak se na lidi sluší, a aby také ve společenství národů zaujali místo, jaké jim patří.

Zatím však sociální konflikty současnosti nabyly světových rozměrů. Silný neklid, který se zmocnil chudých tříd v zemích, které se industrializují, se rozšířil nyní i do zemí s hospodářstvím téměř výhradně agrárním: zemědělské obyvatelstvo si také uvědomuje svou nezaslouženou bídu.

K tomu ještě přistupuje pohoršení, že existují křiklavé rozdíly nejen ve vlastnictví majetku, ale ještě více ve vykonávání moci. V některých zemích si hrstka vyvolených žije v přepychu, kdežto chudí, rozptýlení po venkově, „úplně postrádají jakoukoli možnost osobní iniciativy a odpovědnosti a žijí často v životních a pracovních podmínkách nedůstojných člověka“.

K tomu je třeba přidat střetání tradičních civilizací s tou, která se v poslední době prosazuje v průmyslovém světě; struktury, které se nepřizpůsobí novým podmínkám, téměř zanikají. A tak zatímco starší lidé se domnívají, že život jednotlivců i rodin se má držet v často úzkém rámci tradičních mravů a mají za to, že se od nich dnes nemá ustupovat, mladší se od těchto mravů distancují a pokládají je za zbytečnou překážku kýženého vývoje k novým společenským vztahům. Konflikt generací se tak zostřuje k novému dilematu: buď si uchovat zvyky a víru předků, ale zřít se pokroku, anebo se otevřít technice a civilizaci, které přicházejí zvenčí, ale odhodit s tradicemi též jejich bohatství po stránce lidské. Opravdu vidíme, že mravní, duchovní a náboženské opory z minulosti se příliš často problematizují, aniž je dostatečně zaručeno začlenění do nového světa.

V tomto zmatku se někteří lidé dávají strhnout velikými, ale klamnými sliby těch, kteří se stavějí na odiv jako další mesiášové. Kdo nevidí nebezpečí, která odtud plynou? Násilné akce lidu, povstání, upadnutí do totalitních ideologií? To všechno jsou různé stránky problému a soudíme, že před jeho závažností nemůže nikdo utéci.

Pravý humanismus je pouze ten, který je zaměřen ke svrchovanému Bohu a uznává povolání, kterého se člověku dostalo a které dává lidskému životu pravý ráz a smysl.

pro Poutník zpracoval Zdeněk Ježek

HLUK JE ZNÁSILNĚNÍM DUŠE

Ticho je v moderní době zvláštní nedosažitelná skutečnost. Jak je to s námi po právě prožité adventní době a v nastalé době vánoční? Mnohokrát jsem slyšel a bylo mi to také přáno: Trochu toho klidu a pohody k Vánocům. To je přece nesmysl. O Vánocích máme mnoho práce a starostí s tím, co ještě udělat, uvařit, uklidit, napéct...

Na internetu jsem našel recept na nemoc světa, a tím je ztišení. „*Hluk nás obklopuje a útočí na nás. Hluk našich neustále aktivních měst, hluk automobilů, letadel, strojů venku i uvnitř našich domů. Vedle tohoto rámusu, který se nám vnucuje, existuje i hluk, který produkujeme sami nebo který si vybíráme. Takové je zvukové pásmo naší nejobyčejnější každodennosti. Aniž bychom si to uvědomovali, má tento hřmot často funkci, kterou si netroufáme přiznat: zamaskovat a utlumit jiný hluk, ten, který okupuje a zaplavuje naše nitro. Není podivné, kolik úsilí neustále vynakládáme na to, abychom potlačili Boží ticho? Hluk je znásilněním duše, zkázou nitra. Tento hluk bolestně odhalujeme, když se rozhodneme zastavit se a začít se modlit. I v našem vnitřním chrámu vládne velký lomoz. Moderní svět znásobil nejedovatější zvuky. V dnešním sekularizovaném, materialistickém a hédonistickém (založeném na slasti – pozn. korektora) světě, kde jsou na denním pořádku války, bombardování a salvy ze samopalů, kde bují násilí a barbarství, kde útoky na lidskou důstojnost, rodinu a život zasahují samotné bytí člověka, se úcta k tichu stala tou nejmenší z lidských starostí. Bůh se nicméně skrývá v tichu. Jak dnes v přetechnizovaném a práci přeplněném světě najít ticho? Hluk unavuje, máme pocit, že se ticho stalo nedosažitelnou oázu. Kolik lidí je nuceno pracovat ve vřavě, která v nich vyvolává úzkost a odlidšťuje je? Postmoderní člověk bez hluku upadá do hluchého, trýznivého nepokoje. Je zvyklý na neustálou zvukovou kulisu, i když se mu z ní dělá zle. Bez hluku je člověk ztracený. Hluk mu dává pocit bezpečí, je jako droga, na níž člověk začal být závislý. Stává se uklidňujícím prostředkem, sedativem, injekcí morfinu, druhem snu, neurčitým sněním v bdělém stavu. Je však nebezpečným, iluzorním lékem, ďábelskou lží, která člověku umožňuje unikat konfrontaci s vlastní vnitřní prázdnotou. Probuzení musí být nutně kruté.“*

Tento text pronesl kardinál Sarah, který pochází z africké Guineje, kde se v roce 1945 narodil, z vesnice, která ke katolické víře měla velmi, velmi daleko.

Kristus v jesličkách nabízí svou náruč. A říká nám: U mě poznáte, co to je právě Boží ticho.

P. Jiří Hájek, osobní arciděkan, výpomocný duchovní římskokatolické farnosti Stříbro
převzato z časopisu Monitor, 12. 1. 2020, ročník XVII., číslo I. (redakčně upraveno, kráceno)

DOPISY

OD KYŠPERKA V ZÁŘÍ 1869

(založení a svěcení nové veřejné kaple Panny Marie Cellenské na hoře Mariánské u Čermné.)

S pohnutým srdcem jímám se vypravovati paměti hodné věci, které se týkají uctění Rodičky Boží v Čermné, blíž k Lanškrounu v Čechách. Nad Čermnou půl hodiny cesty jest hora, ondy zvána horou Cípovou, nyní horou Mariánskou. S této hory jest přeutěšená rozkošná vyhlídka až do družné Moravy. Po 88 let se na ní shromažďují poutníci Cellenští z celého dalekého okolí, loučíce se zde se svou milou vlastí. Zvláštní pak znamenitostí nabyla tato hora následující událostí, kteráž až podnes v živé paměti v lidu se udržuje a vypravuje: „R. 1814 Antonín Kepřta, z Kunvaldu, dávný ctitel Rodičky Boží Cellenské, k níž dvakrát byl již tenkrát putoval, vezl na voze mlýnské kameny z Pruska na Moravu. Přišlo mu jeti přes tuto horu. Cesta byla samá propašť. Bylo již pozdě z večera a tma, a on chtěl dorazit na svou hospodu do Třešňovce na noc. Na nevyšším výstupku, dokud mohl držel vůz, jenž se chýlil, ale síla nestačovala, i umdlel, – vůz se naň skácel, a on přišel pod kámen. Věda, že žádné pomoci není, volal k Panně Marii Cellenské o pomoc, aby mu šťastnou hodinku smrti vyprosila. V tom se mu rozjasnilo v očích, on spatřil záři, a ukázala se mu bílá panna s lucernou, a ani slova nepromluvíš, vůz nad ním zdvihla a on zdráv vyšel bez pohromy. Světlo tak dlouho viděl, až si vůz na dobrou cestu uhnul, pak se mu panna ztratila i se světlem. Poručil se Bohu a dále cestu konal, velebě Boha, jenž ho vytrhl ze smrti na orodování Rodičky Boží, až do hospody, a vypravoval hned, jakož i po celý život, každému a všude, co a jak se s ním událo, a slibem se zavázal, že každoročně, dokud živ bude, putovati bude do Marie Celli. A co slíbil, plnil: 12krát ještě byl za svého živobytí v Marie Celli, a zvlášť o samotě ctíval rád Rodičku Boží Cellenskou. Na památku tohoto zázračného zachování svého před jistou smrtí dal na lípu tam obrázek, kterýmž se děj ten představoval. Po mnoha letech na místě, odkud odcházeli poutníci do Marie Celli, postavila se kamenná socha s obrazem Panny Marie.

Odtud s těmi poutníky ubíral se již od 14ho roku věku svého Leopold Fiala, rodič ze Žampachu, bratr třetího řádu sv. Františka, kameník, kterýž řemeslo po 20 let provozoval, až si koupil živůstku. Ten nyní již plných 20 let sám vodívá odtud poutníky do Marie Celli pokaždé asi 200, vycházejí z domu v pondělí Svatodušní, tak že se v Marie Celli bývají na Boží Tělo.

Poněvadž se stávalo, že shromažďující se promokli a pobožnost na rozloučenou pohodlně konati nemohli, uzavřel on u sebe na tom místě vystavěti kapli ke cti Panny Marie. Dlouho zanašel se touto zbožnou myšlenkou, až se mu podařilo vystavěti kapli skrovnou, asi pro 200 lidí, s právem ku sloužení mše sv. ve všední dny, r. 1864, zač vzdávaje tehdejšímu faráři Čermněnskému v. p. Josefu Tupcovi, nyní faráři Česko-Třebovskému, pak zemřelým vs. Důst. Kanovníkům Královéhradeckým pp. Josefu Lichtenbergovi a Františkovi Grusovi, generálnímu vikáři a děkanovi kapitolnímu.

Po vysvěcení kaple té odstěhoval se zakladatel z Oustí, odkudž posud všecko řídil, a kam se byl 1857 ze Žampachu vystěhoval, sem do Čermné a vystavěl sobě nynější příbytek u kaple.

Než brzy ukázala se býti ta kaple malou, anať zvlášť o mši svatě návštěva tak hojná byla, že mnoho lidí musilo venku státi. V horlivosti Mariánské neunavený zakladatel pomyslel na rozšíření kaple a neustal, až dosílil šťastně nynější chrámeček. Po obdržení schválení nákresu a povolení ouředním popustil více než potřebnou pro rozšíření prostoru volně ze svého pozemku Čermněnský sused František Fišer. Mimo to koupil zakladatel 6 měřic polí u Čermné, kteréž co záduší témuž kostelíčku přiřknouti dal.

Jest pak ta nynější rozšířená veřejná kaple ke cti Panny Marie Cellenské 11°2' dlouhá, 6°2' široká, a věž v čele jest 12° vysoká, mimo kříž svrchu, 1° zvýší. Stojí chrámeček ten Boží zde na hoře té jako na hvězdě, neboť jest tam patero rozcestí, kteráž na rozličná místa vedou. Na věži nacházejí se dva zvony, jeden, pod jménem Marie Josef, 214 liber. a druhý, Anna, 70 liber těžký, oba pěkného zvuku. Hlavní oltář jest ze dřeva, čistě a ozdobně vypracovaný a hojně ozlacený. Na oltáři jest tré kapliček čili jeskyněk. V prostřední větší jest socha Bohorodičky Cellenské, oděné bílým, hedvábným, zlatem protkávaným rouchem, se zlatou korunou na hlavě, a svrchu nad ní na oblouku klenby lesknoucích se 12 pozlacených hvězd: v ostatních dvou jsou sochy sv. Jana Evang. a sv. Josefa.

Mimo to jsou v lodi ještě 3 oltáře, sv. Peregrina, sv. Františka Seraf. a sv. Anny. Na protější straně vůči sv. Anny jest obraz, představující děj výš popsany. Šest oken vkusně shora barevným sklem ozdobených činí chrámeček ten půvabným a jasným. Zvláštního pozoru zasluhuje kazatelna se svým pěkně pracovaným svrškem. Tolikéž i dost prostranný kůr se zde nalézá. Všecku tu truhlářskou a řezbářskou práci na oltářích i na kazatelně vyhotovil samouk, jistý 22 letý chasník Josef Langer z Oustí n. O., jehož co opuštěnce, bez přístřeší a vychování otcovsky se ujal zakladatel Leopold Fiala, učil ho číst a psát a se modlit, až ho v šesti letech tak daleko přivedl, že upravil kostelíček jeho, o němž i znalci příznivě se vyjadřují. Jak praví, očima sledoval pilně řezbáře, kterýž do první kaple něco pracoval, pak chodil po kostelích a všimal si, jak kde která řezba vyvedena jest, bedlivě se i vyptával upřímných mistrů, doma všecko sám sobě potom kreslil a zkoušel, až to přivedl k svému nynějšímu umění. A s tímto chasníkem, svým spolutovaryšem, co poustevník zakladatel náš v obydlí u téhož kostelíčka žije.

Toto je poslední část článku o naší Mariánské Hoře z časopisu BLAHOVĚST (hlasy katolické) ročník XIX. Číslo 25 z 25. září 1869, strana 426-429. Schválně jsem si vymínil na redakční radě, aby nebylo nic upravováno. Teprve citace činí věc jako je tato autentickou.

Rozhodně to nebyla to náhoda, když se mi letos v červnu dostal do rukou tento časopis, který jsem objevil v antikvariátu v Klatovech, právě ve výročí 150 let od posvěcení první části poutního kostela na Mariánské Hoře.

Pevně věřím, že Rodička Boží, Neposkvrněná Panna Maria, kterou ctí zakladatel Leopold Fiala, kterou nám předkládal po 55 let při svých kázáních Dp. P. Čeněk Ptáček a kterou ctí i současný čermněnský farář P. Lubor Schlossár, nám a celé farnosti vyprosí tolik potřebné milosti k duchovnímu růstu pro život věčný.

Sancta Maria, ora pro nobis!

DÍKY ZA DARY Z „KRABIČKOVÉ SBÍRKY“ PRO MISIE A ZA FINANČNÍ DARY PRO NADACI LL V ROCE 2019

U nás ve farním kostele sv. Jiří je stálá charitativní „krabičková sbírka“ pro misie. Přímo na krabičkách, které jsou na stolcích u hlavního vchodu a vchodu od Orlovny, je napsáno, co se může do nich dávat. Jedná se o věci a pomůcky, které jsou nové nebo se dají ještě použít. To znamená, že jsou funkční, čisté a použitelné. Tato sbírka je stálá, na rozdíl od jiných let, kdy byla sezonní, a to od Adventu do naší poutě sv. Jiří.

Také letos se sešlo pro misie hodně věcí: dvoje originální švýcarské náramkové hodinky, 1 hodinky pánské, 1 dámské, 1 pastelky, 13 sešitů, 4 pozn. bloky, 1 sáček knoflíků, 1 sáček starých mincí, 1 sáček různých sponek, klíčenek a přívěsků, 1 taška zdravotních potřeb, 1 krabice od bot vystřižených známek z korespondence a filatelistických přebytků, 59 optických brýlí, 12 optických skel, 21 pouzder na brýle, 2 sluneční brýle a 129,- Kč (poštovné).

Vše bylo dne 22. listopadu 2019 odesláno Charitě sv. Anežky v Otrokovicích, která zajišťuje distribuci do misijních středisek.

Vše, co se podařilo letos sesbírat a poslat prostřednictvím charity pro misie, pomůže těm, kteří trpí nemocemi, zmírní bídu, podpoří vzdělanost a víru u našich

vzdálených bratří a sester v rozvojových zemích Asie, Afriky a Jižní Ameriky. Pamatujte, prosím, na ně také ve svých modlitbách.

Vám všem, kteří jste podpořili tuto sbírku, ať hmotně, finančně, modlitbou nebo osobní obětí, patří upřímný dík „Pán Bůh Vám zaplatí!“ za vaši lásku a milosrdenství, které projevujete tímto způsobem! Ještě jednou vám osobně, upřímně děkuji.

Děkuji také za podporu charitativní finanční sbírky pro Nadaci likvidace lepry ve světě. Sbírkou se konají pod záštitou MO KDU-ČSL Dolní Čermná při předvánočních jarmarcích. V pátek 30. 11. 2019 bylo již 28. koledování a bylo při něm vybráno 3 036,- Kč (36 Kč poštovné); 3000,- Kč bylo odesláno Nadaci LL dne 6. 12. 2019. Od prvního koledování 23. 12. 1992 bylo vybráno již 119 927,- Kč. Pomohli jsme tak vyléčit cca 556 osob od lepry.

Závěrem této informace děkuji všem dárcům a podporovatelům charitativní sbírky pro LL a přeji jim, aby je Pán Bůh odměnil svou ochranou, požehnáním a milostmi v novém roce 2020!

za organizátory obou sbírek Vladimír Jansa

ZAMYŠLENÍ K POSTNÍ DOBĚ – DOBĚ MILOSTI

Popeleční středa není ani škaredá středa, ani nemá nic společného s popeláři. V tento den zaznívá výzva k pokání, řecky *metanoia* – změna smýšlení, proměna srdce. Jestli však slovo „hřích“ vymažeme ze slovníku i z našich myslí, tak vidíme kolem sebe – a zvláště v zrcadle – jenom dobré a bezchybné lidi, kteří nepotřebují ve svém životě nic měnit. Svätý Augustin jim svým známým výrokem říká: „Dobře běžíte, ale mimo cesty.“ Ježíš Kristus Nazaretský nás zve k sobě: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Přijměme ho jako Cestu, Pravdu a vstupme do Života, kterým je On sám – živý Bůh mezi námi. Tento život nám byl otevřen Jeho křížem a zmrtvýchvstáním.

Modlíme se, aby s prodlužováním dnů přicházelo do našich rodin více světla a aby se mohli všichni dívat Božím pohledem na lidi a události každého nového dne.

P. Ľubor Schlossár

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Únor 2020			
Ne 2. 2.	Svátek Uvedení Páně do chrámu	8:00	Menclovi 193
		11:00	Šebrlovi 415
Ne 9. 2.	5. neděle v mezidobí	8:00	Venclovi 288
		11:00	Vávrovi 264
Ne 16. 2.	6. neděle v mezidobí	8:00	Marešovi 264 HČ
		11:00	<i>mše sv. pro děti</i>
Ne 23. 2.	7. neděle v mezidobí	8:00	Bednářovi 92
		11:00	Marešovi 408
St 26. 2.	Popeleční středa	18:00	Bláhovi 457

Březen 2020			
Ne 1. 3.	1. neděle postní	8:00	Němečkovi 170
		11:00	Kotovi 267
Ne 8. 3.	2. neděle postní	8:00	Pecháčkovi 53
		11:00	Macháčkovi 411
Ne 15. 3.	3. neděle postní	8:00	Dvořákovi 406
		11:00	<i>mše sv. pro děti</i>
Ne 22. 3.	4. neděle postní	8:00	Řehákovci 283
		11:00	Vašíčkovi 349
St 25. 3.	Slavnost Zvěstování Páně	18:00	Marešovi 409
Ne 29. 3.	5. neděle postní	8:00	Hejlovi 232
		11:00	sl. K. Macháčková

POUTNÍK, ÚNOR 2020

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.eu>, e-mail: dolnocermenska@farnost.eu

Členové redakčního kroužku: Ľ. Schlossár, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, T. Macháček, V. Kubičková, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčasť – výrobní náklady na vydání jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.